Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті **Ririro.com/uk**. Наша місія – надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт.
Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Beatrix Potter

Містер Тод

Я написала багато книжок про хороших людей. Тепер, для різноманітності, я збираюся розповісти історію про двох не дуже приємних людей і звати їх Томмі Брок і містер Тод. Ніхто не міг назвати містера Тода "добрим". Кролі його терпіти не могли, вони відчували його запах за півмилі. Він мав звичку мандрувати і мав лисячі вуса; вони ніколи не знали, де він буде. Одного дня він жив у хатині з палиць у лісі, наводячи жах на родину старого містера Бенджаміна Банні. Наступного дня він оселився на вербі біля озера, лякаючи диких качок і водяних щурів.

Взимку та ранньою весною його зазвичай можна було знайти в землі серед скель на вершині Булл Бенкс, під Вівсяною скелею. У нього було півдюжини будинків, але він рідко бував удома. Будинки не завжди були порожні, коли містер Тод вийжджав, бо іноді до них заселявся Томмі Брок (не питаючи дозволу).

Томмі Брок був невисоким щетинистим товстим шкандибаючим коротуном з усмішкою; він посміхався всім своїм обличчям. Він не був приємним у своїх звичках. Він їв осині гнізда, жаб і черв'яків; він шкандибав при місячному світлі, викопуючи щось. Одяг його був дуже брудний, а коли він спав удень, то завжди лягав у чоботях. А ліжко, в яке він лягав, зазвичай належало містеру Тоду.

Іноді Томмі Брок їв кролячий пиріг, але тільки дуже маленькими шматочками, коли іншої їжі було дуже мало. Він приятелював зі старим містером Банні; вони обоє не любили злих видр і містера Тода; вони часто розмовляли на цю болючу тему.

Старий містер Банні був уже немолодий. Він сидів на весняному сонці за межами нори, в глушнику; курив люльку з кролячого тютюну.

Він жив зі своїм сином Бенджаміном Банні та невісткою Хлопсі, у яких була молода сім'я. Того дня старий містер Банні був головним у родині, бо Бенджамін і Хлопсі пішли гуляти.

Маленькі кроленята були якраз достатньо дорослими, щоб розплющити свої блакитні оченята і штовхатися. Вони лежали в пухнастому ліжку з кролячої шерсті та сіна, в неглибокій норі, окремо від основної кролячої нори. По правді кажучи, старий містер Банні забув про них.

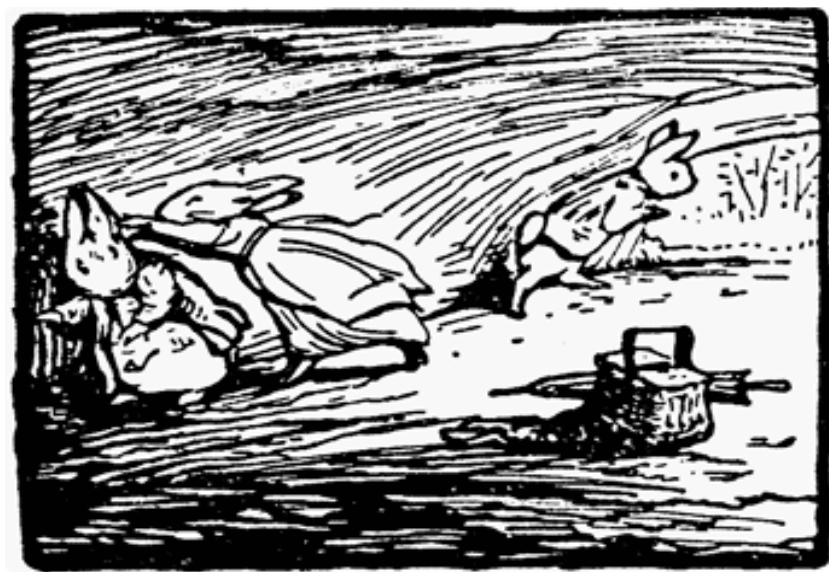
Він сидів на сонці і сердечно розмовляв з Томмі Броком, який проходив через ліс з мішком і маленькою лопаткою, яку він використовував для копання, та кількома кротоловками. Він гірко скаржився на нестачу фазанячих яєць і звинувачував пана Тода у браконьєрстві. А видри вичистили всіх жаб, поки він спав узимку - "Я вже два тижні не мав нормальної їжі, живу на свинячих горіхах. Мені доведеться стати вегетаріанцем і з'їсти власний хвіст!" - сказав Томмі Брок.

Це був не дуже-то й жарт, але старого містера Банні він зачепив, бо Томмі Брок був таким товстим, кострубатим і усміхненим.

Старий містер Банні розсміявся; і підштовхнув Томмі Брока зайти всередину, скуштувати шматочок макухи і "склянку вина з календули моєї доньки Хлопсі". Томмі Брок з готовністю втиснувся в кролячу нору. Тоді старий містер Банні закурив ще одну люльку і дав Томмі Брокові сигару з капустяного листя, таку міцну, що Томмі Брок посміхнувся ще дужче, ніж будь-коли; і дим заповнив нору. Старий містер Банні кашляв і сміявся, а Томмі Брок пихкав і посміхався. А містер Банні сміявся, кашляв і заплющував очі через капустяний дим... Коли Хлопсі і Бенджамін повернулися – старий містер Банні прокинувся. Томмі Брок і всі маленькі кроленята зникли!

Містер Банні не хотів зізнаватися, що пускав когось до кролячої нори. Але запах борсука був безсумнівним, а на піску залишилися круглі важкі сліди. Він був зганьблений; Хлопсі притиснула вуха і дала йому ляпаса. Бенджамін Банні негайно вирушив у погоню за Томмі Броком. Вистежити його було неважко: він залишив свій слід і повільно пішов звивистою стежкою через ліс. Тут він викорчував мох і деревний щавель. Там він викопав досить глибоку яму для собачого дурману і поставив кротоловку. Дорогу перетинав невеличкий струмок. Бенджамін легенько переступав по сухому грунту; важкі кроки борсука чітко вимальовувалися в багнюці.

Стежка вивела до частини заростей, де дерева були розчищені; там були вкриті листям пеньки дубів і море блакитних гіацинтів – але запах, який змусив Бенджаміна зупинитися, був зовсім не запахом квітів! Перед ним був будиночок з паличок містера Тода, і цього разу містер Тод був удома. Доказом цього був не лише лисячий запах, але й дим, що виходив з розбитого відра, яке слугувало димарем.

Бенджамін Банні сидів і дивився на нього, його вуса сіпалися. Усередині хатинки з паличок хтось упустив тарілку і щось сказав. Бенджамін тупнув ногою і побіг геть.

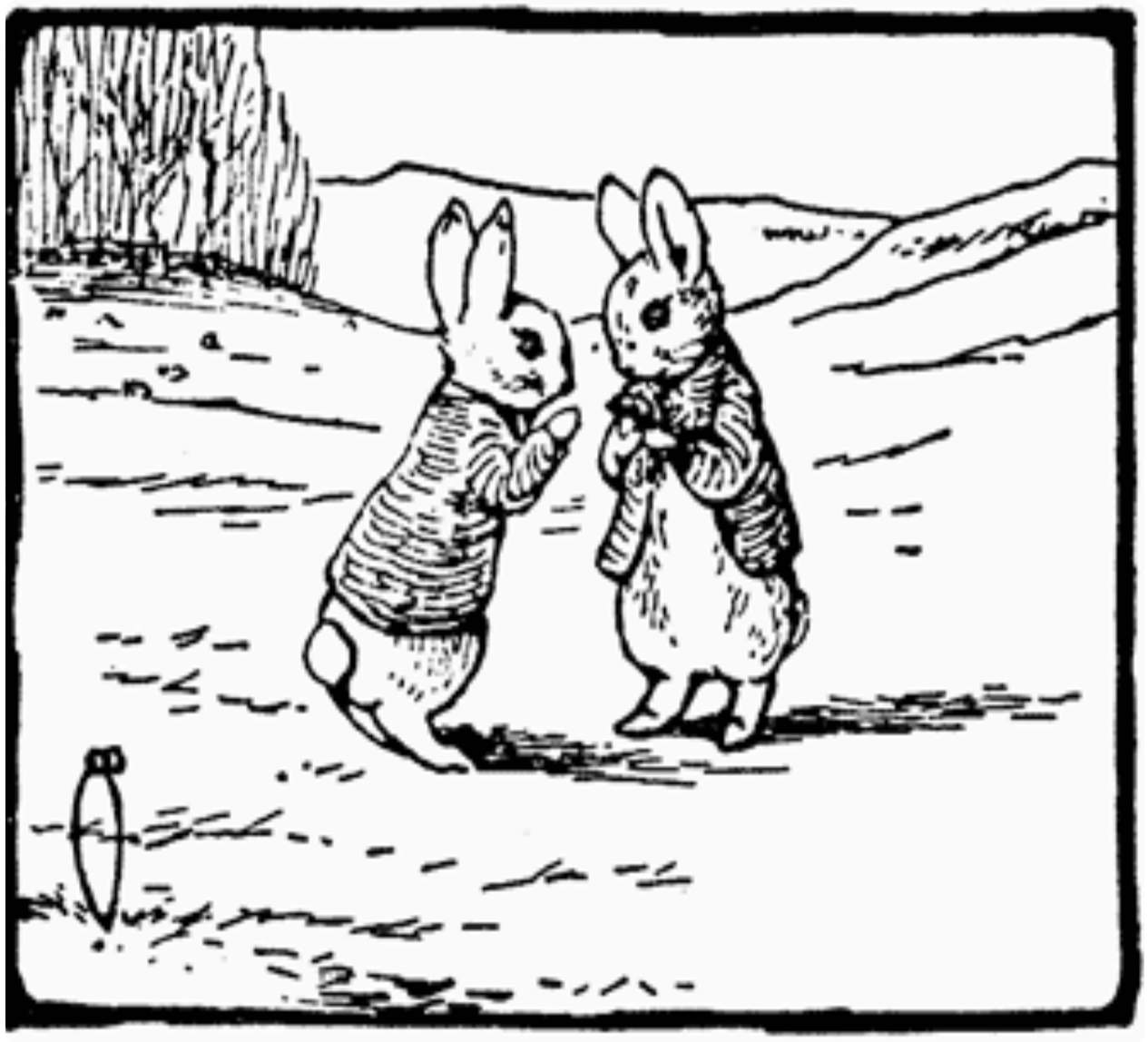
Він не зупинявся, поки не опинився на іншому боці лісу. Очевидно, Томмі Брок повернув у той самий бік. На вершині стіни знову з'явилися сліди борсука, а за шипшину зачепився якийсь мішок.

Бенджамін переліз через мур на луг. Він знайшов ще одну нещодавно встановлену пастку для кротів; він все ще йшов по сліду Томмі Брока.

Було вже пізно ввечері. Інші кролі виходили подихати вечірнім повітрям. Один з них, у синьому пальті, сам, заклопотано полював за кульбабами: "Кузене Пітер! Кролику Пітер, кролику Пітер!" – вигукнув Бенджамін Банні.

Кролик у блакитній шубці сів, нашорошивши вуха— "Що сталося, кузене Бенджаміне? Це кіт? Чи тхір Джон Стоут?" "Ні, ні, ні! Томмі Брок. Він запхав мою сім'ю в мішок, ти його бачив?" "Томмі Брока? Скільки їх, кузене Бенджаміне?" "Семеро, кузене Пітер, і всі вони близнюки! Він йшов сюди? Будь ласка, скажи мені швидше!"

"Так, так, не минуло й десяти хвилин... він сказав, що це гусениці; мені здалося, що вони досить сильно штовхаються, як для гусениць." "Куди? Куди він пішов, кузене Петре?" "У нього був мішок з чимось живим; я бачив, як він ставив кротоловку. Дозволь мені подумати, кузене Бенджаміне, розкажи мені все з самого початку". Бенджамін так і зробив.

"Мій дядько Банні в свої роки виявив прикру нерозсудливість, - сказав Пітер, - але є дві обставини, які дають надію. Твоя сім'я жива і здорова, а Томмі Брок вже підкріпився. Він, мабуть, піде спати, а їх залишить собі на сніданок". "Куди?" "Кузене Бенджаміне, заспокойся. Я дуже добре знаю, куди. Оскільки містер Тод був удома, в хатині з палиць, він пішов до іншого будинку містера Тода, на вершині Булл Бенкс. Частково я знаю, бо він запропонував залишити будь-

яке повідомлення у сестри Ватяного Фвоста; він сказав, що буде проїжджати мимо". (Ватяний Фвіст вийшла заміж за чорного кролика і переїхала жити на пагорб). Пітер сховав свої кульбабки і пішов з засмученою матір'ю, яка все щебетала і щебетала. Вони перетнули кілька полів і почали підніматися на пагорб; сліди Томмі Брока були чітко видні. Здавалося, він через кожні десять ярдів ставив мішок, щоб відпочити.

"Він, мабуть, дуже захеканий, судячи по запаху, ми вже близько за ним. Яка неприємна людина!" - сказав Пітер.

На пасовищах все ще падало тепле косе сонце. На півдорозі до хати сиділа Ватний Фвіст, а навколо неї гралися четверо чи п'ятеро напівдорослих кроленят: одне чорне, а решта коричневі.

Вдалині вона побачила Томмі Брока, який проходив повз неї. На запитання, чи вдома її чоловік, вона відповіла, що Томмі Брок двічі відпочивав, поки вона спостерігала за ним.

Він кивнув головою, показав на мішок і, здавалося, заливався сміхом: "Фодімо, Пітер, він їх готуватиме, ходімо швидше!" - сказав Бенджамін Банні.

Вони піднімалися все вище і вище; - "Він був удома; я бачив його чорні вуха, що визирали з нори". "Вони живуть надто близько до скель, щоб сваритися з сусідами. Фодімо, кузене Бенджаміне!"

Підійшовши до лісу на вершині Булл Бенкс, вони обережно ступили на землю. Дерева росли серед купи каміння, а там, під скелею, містер Тод побудував один зі своїх будинків. Він стояв на вершині крутого берега; над ним нависали скелі й кущі. Кролики обережно підкрадалися, прислухаючись і підглядаючи.

Цей будинок був чимось середнім між печерою, в'язницею і розваленим свинарником. Тут були міцні двері, зачинені на замок.

Від призахідного сонця шибки у вікнах світилися червоним полум'ям, але вогонь на кухні не горів. Він був акуратно обкладений сухими паличками, як могли бачити кролі, коли зазирали у вікно.

Бенджамін зітхнув з полегшенням.

Але на кухонному столі стояли заготовки, які змусили його здригнутися. Там стояла величезна порожня форма для пирога з синім вербовим візерунком, великий ніж і виделка, а також подрібнювач.

На іншому кінці столу лежала частково розгорнута скатертина, тарілка, стакан, ніж і виделка, сільничка, гірчичник і стілець - коротше кажучи, все, що потрібно для вечері на одну особу. Жодної людини не було видно, як і молодих кроленят. На кухні було порожньо і тихо; годинник вибивав час. Пітер і Бенджамін притулилися носами до вікна і вдивлялися в сутінки. Потім вони перелізли через каміння на інший бік будинку. Там було сиро і смердюче, заросло терням і шипшиною. Кролики тремтіли у своїх черевиках.

"О, мої бідні кроленята! Яке жахливе місце; я більше ніколи їх не побачу!" - зітхнув Бенджамін.

Вони підкралися до вікна спальні. Воно було зачинене і замкнене на засув, як і кухонне. Але було видно, що це вікно нещодавно відчиняли: павутиння було потривожене, а на підвіконні – свіжі брудні сліди ніг.

У кімнаті було так темно, що спочатку вони нічого не змогли розгледіти, але почули шум – повільне глибоке рівномірне хропіння. А коли їхні очі звикли до темряви, вони побачили, що на ліжку пана Тода хтось спить, згорнувшись калачиком під ковдрою. "Він ліг спати в чоботях", – прошепотів Пітер.

Бенджамін, який все щебетав, стягнув Пітера з підвіконня. З ліжка містера Тода продовжував хропіти Томмі Брок, грубий і регулярний хропіння. Молодої сім'ї не було видно. Сонце зайшло, в лісі почала ухати сова. Там валялося багато неприємних речей, які краще було б поховати: кролячі кістки і черепи, курячі лапки та інші жахи. Це було жахливе місце, і дуже темне. Вони повернулися до передньої частини будинку і всіляко намагалися відсунути засув на кухонному вікні. Спробували заштовхати іржавий цвях між віконними стулками, але це було марно, особливо без світла.

Вони сиділи пліч-о-пліч під вікном, шепотілися і прислухалися. За півгодини над лісом зійшов місяць. Він світив повним, ясним і холодним світлом на будинок серед скель і на кухонне вікно. Але, на жаль, кроленят не було видно! Місячні промені мерехтіли на ножі та формі для пирога і прокладали яскраву доріжку на брудній підлозі. Світло показало маленькі дверцята в стіні біля кухонного каміна -

маленькі залізні дверцята, що належали до цегляної печі, тієї старомодної, яку колись топили дров'яними полінами. І в ту ж мить Пітер і Бенджамін помітили, що коли вони трясуть вікно, маленькі дверцята навпроти здригаються у відповідь. Молода сім'я була жива; зачинена в печі! Бенджамін так зрадів, що добре, що не розбудив Томмі Брока, хропіння якого урочисто продовжувалося в ліжку містера Тода.

Але насправді в цьому відкритті було не так вже й багато втіхи. Відчинити вікно вони не могли, і хоча молода сім'я була жива - маленькі кроленята були зовсім нездатні вибратися назовні; вони були недостатньо дорослими, щоб повзати. Після довгих перешіптувань Пітер і Бенджамін вирішили копати тунель. Вони почали копати на ярд чи два нижче по берегу. Вони сподівалися, що зможуть працювати між великими каменями під будинком; підлога на кухні була настільки брудною, що неможливо було сказати, чи вона зроблена з землі, чи з прапорів.

Вони копали і копали годинами. Через каміння вони не могли рити тунель прямо, але до кінця ночі вони були під підлогою кухні. Бенджамін лежав на спині і дряпався вгору. Кігті Пітера були стерті; він був за межами тунелю, відкидаючи пісок. Він гукнув, що вже ранок, сходить сонце, і що внизу, в лісі, галасують сойки.

Бенджамін Банні вийшов з темного тунелю, струшуючи пісок з вух; він витер лапками мордочку. З кожною хвилиною сонце все тепліше світило на вершині пагорба. У долині було море білого туману, крізь який проглядали золоті верхівки дерев.

Знову з полів внизу в тумані почувся сердитий крик сойки, а потім різкий гавкіт лисиці!

Тоді ті двоє кроликів зовсім втратили голову. Вони зробили найбезглуздішу річ, яку тільки могли зробити. Вони кинулися у свій короткий новий тунель і сховалися у верхньому його кінці, під підлогою на кухні пана Тода. Містер Тод піднімався на Булл Бенкс, і він був у найгіршому настрої. Спочатку він був засмучений тим, що розбив тарілку. Це була його власна провина, але це була порцелянова тарілка, остання зі столового сервізу, що належала його бабусі, старий Тод. Тоді мошкара була дуже погана. І він не зміг зловити квочку-фазана на її гнізді, а в ньому було лише п'ять яєць, два з яких були понівечені. Містер Тод провів незадовільний вечір.

Як завжди, коли він був не в гуморі, він вирішив переїхати до іншого місця. Спершу він спробував вербу, але вона виявилася вологою, а біля неї видри залишили дохлу рибу. Містер Тод не любить нічиїх недоїдків, окрім своїх власних.

Він піднявся на пагорб; його настрій не покращився, коли він помітив безпомилкові сліди борсука. Ніхто інший не обгризає мох так бездумно, як Томмі Брок.

Містер Тод ляснув палицею по землі і розлютився; він здогадався, куди пішов Томмі Брок. Його ще більше дратувала сойка, яка наполегливо слідувала за ним. Вона перелітала з дерева на дерево і лаялася, попереджаючи кожного кролика в межах чутності, що до плантації наближається кіт або лисиця. Одного разу, коли він з криком пролетів над його головою, містер Тод накинувся на нього і гавкнув.

Він підійшов до свого будинку дуже обережно, з великим іржавим ключем. Він принюхався, і його вуса настовбурчилися. Будинок був замкнений, але пан Тод мав сумніви, що він порожній. Він повернув іржавий ключ у замку; кролі внизу почули це. Містер Тод обережно відчинив двері і зайшов всередину.

Видовище, яке відкрилося містеру Тоду на кухні його будинку, розлютило містера Тода до нестями. Там був стілець містера Тода, і форма для пирога містера Тода, і ніж, і виделка, і гірчичниця, і сільничка, і скатертина, яку він залишив згорнутою в комоді, - все це було накрито на вечерю (або сніданок) - без сумніву, для того самого Томмі Брока.

Пахло свіжою землею і брудним борсуком, який, на щастя, перебивав увесь запах кролика.

Але найбільше увагу містера Тода привернув шум - глибоке повільне регулярне хропіння, що долинало з його власного ліжка.

Він зазирнув крізь петлі напіввідчинених дверей спальні. Потім розвернувся і поспіхом вийшов з дому. Його вуса настовбурчилися, а комір пальта стояв дибки від люті.

Протягом наступних двадцяти хвилин містер Тод продовжував обережно прокрадатися до будинку і поспішно відступати назад. Поступово він наважився зайти далі – прямо до спальні. Коли він був зовні будинку, то з люттю дряпав землю. Але коли він опинився всередині – йому не сподобався вигляд зубів Томмі Брока.

Він лежав на спині з відкритим ротом, посміхаючись від вуха до вуха. Він мирно і рівномірно хропів, але одне око не було повністю заплющене.

Містер Тод заходив і виходив зі спальні. Двічі він приносив свою палицю, а одного разу – коновку з вугіллям. Але він передумав і забрав їх.

Коли він повернувся, прибравши скребок, Томмі Брок лежав трохи на боці, але здавалося, що він спав ще міцніше. Він був невиліковно лінивою людиною; він анітрохи не боявся містера Тода; йому просто було ліньки і зручно ворушитися.

Містер Тод знову повернувся до спальні з мотузкою для білизни. Він постояв хвилину, спостерігаючи за Томмі Броком і уважно прислухаючись до хропіння. Фропіння було дуже гучним, але здавалося цілком природним.

Містер Тод повернувся спиною до ліжка і відчинив вікно. Воно заскрипіло; він стрибком обернувся. Томмі Брок, який розплющив одне око, поспішно заплющив його. Фропіння продовжувалося.

Містер Тод діяв своєрідно і досить неспокійно (адже ліжко стояло між вікном і дверима спальні). Він трохи відчинив вікно і виштовхнув більшу частину мотузки для білизни на підвіконня. Решта мотузки з гачком на кінці залишилася в його руці.

Томмі Брок сумлінно хропів. Містер Тод хвилину постояв і подивився на нього, а потім знову вийшов з кімнати.

Томмі Брок розплющив обидва ока, подивився на мотузку і посміхнувся. За вікном почувся шум. Томмі Брок поспішно заплющив очі.

Містер Тод вийшов через парадні двері і попрямував до задньої частини будинку. Дорогою він спіткнувся об кролячу нору. Якби він знав, хто в ній знаходиться, він би швидко витягнув їх звідти.

Його нога пройшла через тунель прямо над кроликом Пітером і Бенджаміном, але, на щастя, він подумав, що це ще одна робота Томмі Брока.

Він узяв моток мотузки з підвіконня, прислухався, а потім прив'язав мотузку до дерева.

Томмі Брок спостерігав за ним одним оком через вікно. Він був спантеличений.

Містер Тод приніс велике важке відро води з джерела і, похитуючись, попрямував з ним через кухню до своєї спальні.

Томмі Брок старанно хропів, досить пирхаючи. Містер Тод поставив відро біля ліжка, взявся за кінець мотузки з гаком і нерішуче подивився на Томмі Брока.

Фропіння було майже апоплексичним; але посмішка була не такою вже й великою. Містер Тод обережно поставив стілець біля узголів'я ліжка. Його ніжки були небезпечно близько до зубів Томмі Брока. Він простягнув руку і натягнув кінець мотузки з гачком над узголів'ям ліжка для випробувачів, де мали б висіти штори. (Штори містера Тода були згорнуті і прибрані, оскільки будинок був порожній. Так само, як і шибку. Томмі Брок був накритий лише ковдрою). Містер Тод, що стояв на хиткому стільці, уважно дивився на нього зверху; він справді був першокласним сплячим! Здавалося, ніщо не могло його розбудити - навіть мотузка, що ляскала по ліжку. Містер Тод безпечно спустився з крісла і спробував знову піднятися з відром води. Він мав намір повісити його на гак, що звисав над головою Томмі Брока, щоб зробити з нього щось на кшталт душової кабіни на мотузці через вікно.

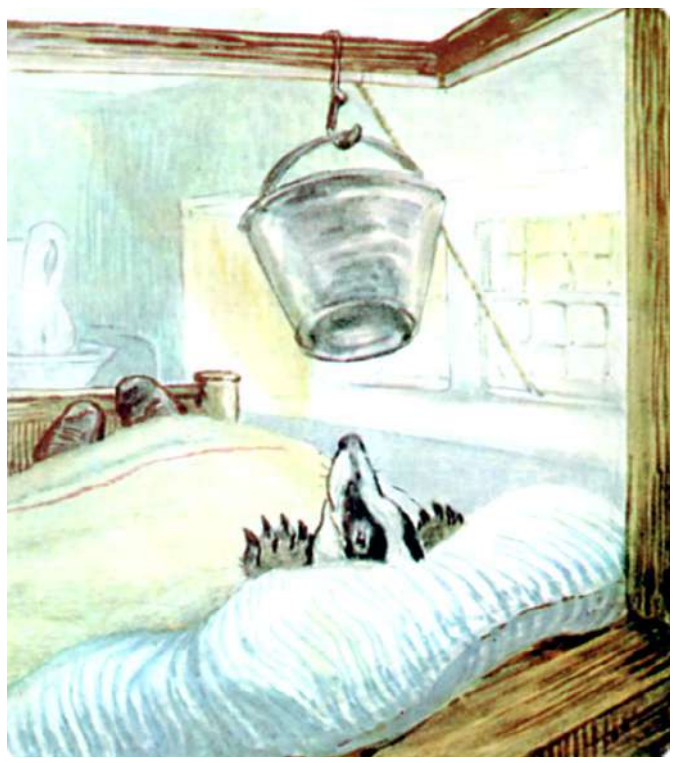
Але, будучи від природи тонконогою людиною (хоча й мстивою та вусатою), він не зміг підняти важку вагу на рівень гака та мотузки. Він ледь не втратив рівновагу.

Фропіння ставало все більш апоплексичним. Одна із задніх ніг Томмі Брока смикалася під ковдрою, але він продовжував спокійно спати.

Містер Тод разом із відром випадково спустився зі стільця. Після довгих роздумів він вилив воду в умивальник і глечик. Порожнє відро було для нього не надто важким, і він підкинув його, похитуючись, над головою Томмі Брока.

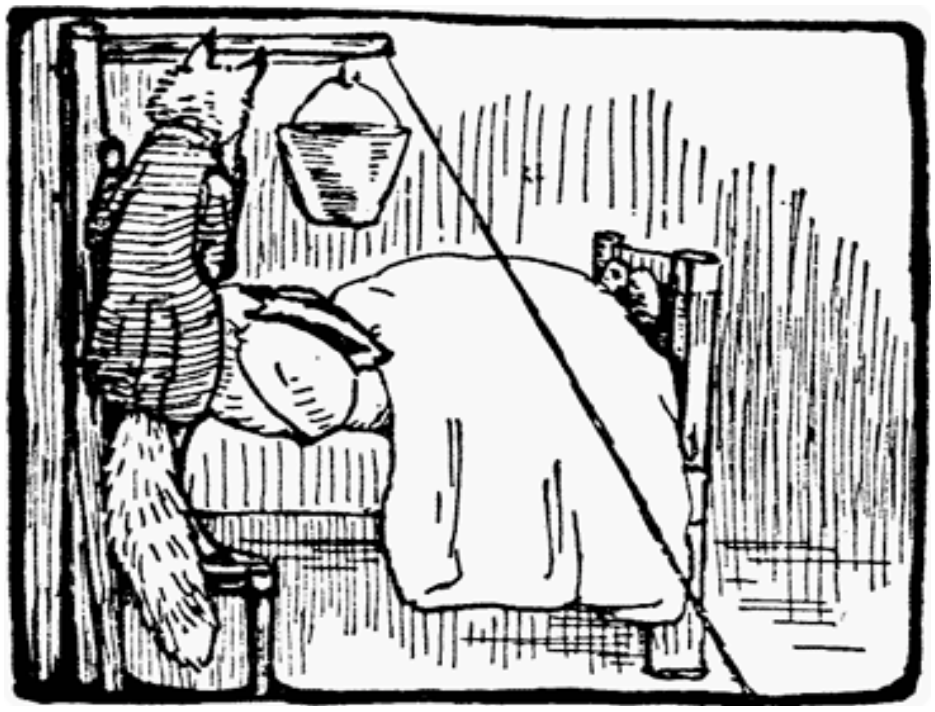
Такого сплячого ще ніколи не було! Містер Тод піднімався і опускався, опускався і піднімався зі стільця.

Оскільки він не міг підняти ціле відро води одразу, то приніс глечик і почав потроху виливати воду у відро. Відро ставало дедалі повнішим і повнішим, і розгойдувалося, як маятник. Іноді крапля перекидалася через край, але Томмі Брок хропів постійно і не ворушився, окрім одного ока.

Нарешті містер Тод закінчив підготовку. Відро було повне води; мотузка була туго натягнута над ліжком і через підвіконня до дерева надворі.

"У моїй спальні буде великий безлад, але я більше ніколи не зможу спати на цьому ліжку, якщо не проведу якесь генеральне прибирання", - сказав містер Тод.

Містер Тод востаннє подивився на борсука і тихо вийшов з кімнати. Він вийшов з будинку, зачинивши вхідні двері. Кролі почули його кроки над тунелем.

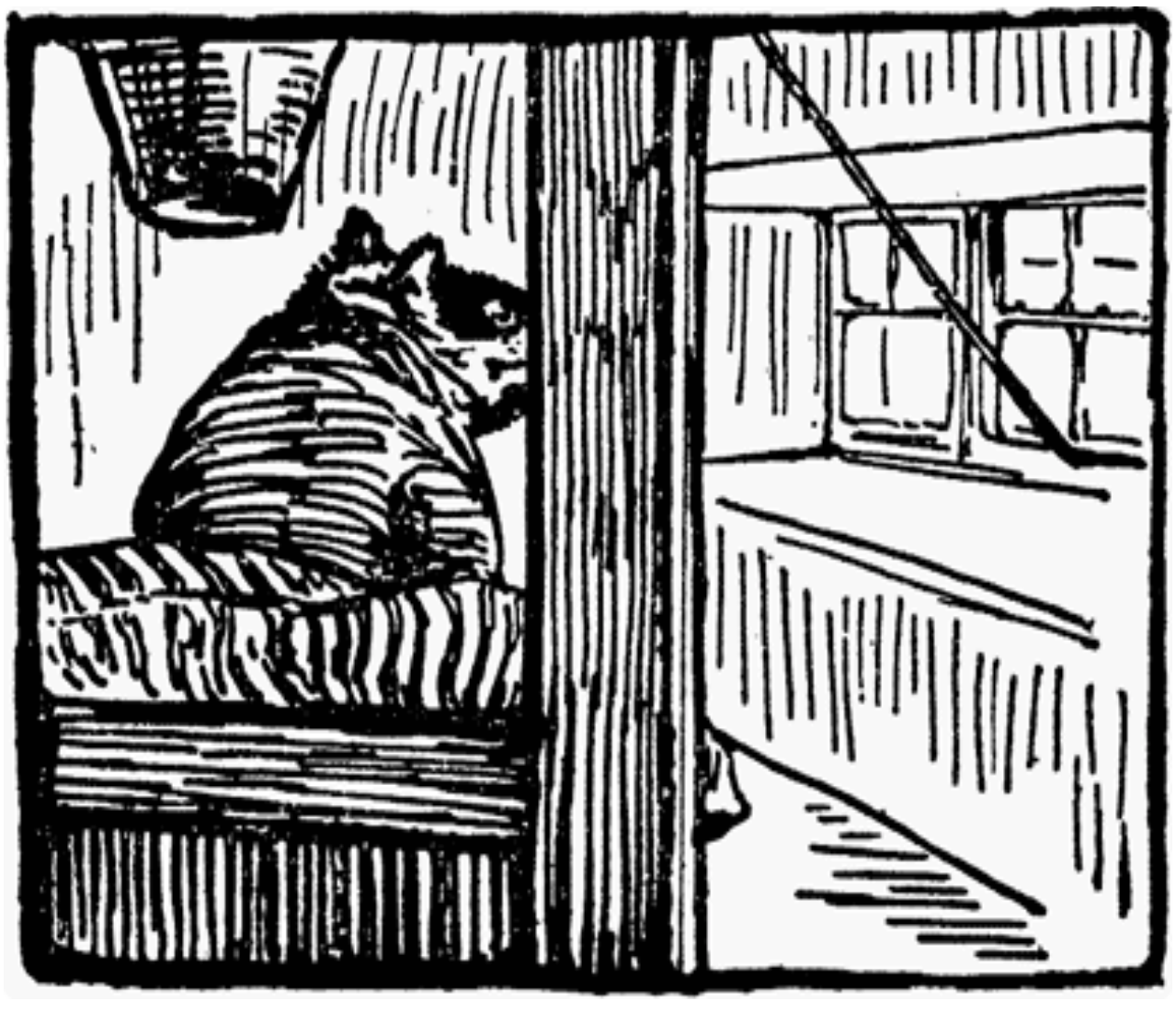
Він забіг за будинок, маючи намір розв'язати мотузку, щоб вилити відро води на Томмі Брока.

"Я розбуджу його неприємним сюрпризом", - сказав містер Тод.

Щойно він пішов, Томмі Брок поспіхом підвівся, згорнув халат містера Тода в клубок, поклав його в ліжко під відро з водою замість себе і теж вийшов з кімнати, безмежно посміхаючись.

Він пішов на кухню, розпалив вогонь і закип'ятив чайник; поки що він не переймався готувати кроленят.

Коли пан Тод підійшов до дерева, він побачив, що вага і напруга затягли вузол так туго, що його вже неможливо було розв'язати. Йому довелося розгризти його зубами. Він жував і гриз більше двадцяти хвилин. Нарешті мотузка піддалася таким різким ривком, що ледь не вирвала йому зуби, і він ледь не перекинувся на спину.

Усередині будинку пролунав сильний гуркіт і плескіт, а також шум відра, що перевертalося з боку на бік.

Але криків не було. Містер Тод був спантеличений; він сидів зовсім нерухомо і уважно слухав. Потім він зазирнув у вікно. Вода капала з ліжка, відро відкотилося в куток.

Посередині ліжка під ковдрою лежало мокре щось, сплющене в тому місці, куди впало відро (якраз там мав бути живіт). Голова була прикрита мокрою ковдрою, і хропіння більше не було чути. Не було помітно жодного руху, і не чути інших звуків, окрім звуку падаючих крапель води, що стікала з матраца. Протягом півгодини містер Тод дивився на справу своїх лап, очі його блищали. Потім він підскочив, і так осмілів, що навіть постукав у вікно, але вузол, що лежав на ліжку, не ворушився.

Так, не було жодного сумніву, все вийшло навіть краще, ніж він планував: відро вдарило бідолашного старого Томмі Брока, і той помер.

"Поховаю цього мерзотника в ямі, яку він вирив. Виперу свою постільну білизну та висушу її на сонці", - міркував містер Тод.

"Помию скатертину і розкладу її на сонці для відбілювання. І ковдру потрібно повісити на вітрі, і ліжко треба б повністю продезінфікувати: провітрити і нагріти пляшками з гарячою водою".

"Я візьму м'яке мило, і мавпяче мило, і всіляке мило, і соду, і щітки для чищення, і перську пудру, і карболку, щоб вивітрити запах. Треба провести дезінфекцію. Можливо, доведеться спалити сірку".

Він поспішив обійти будинок, щоб взяти лопату з кухні - "Спочатку я підготую яму, а потім витягну на ковдрі цього типа ....".

Він відчинив двері...

Томмі Брок сидів за кухонним столом містера Тода і наливав чай з чайника містера Тода в чашку містера Тода. Сам він був зовсім сухий і посміхався; і він виплеснув чашку з окропом на містера Тода.

Тоді містер Тод кинувся на Томмі Брока, а Томмі Брок боровся з містером Тодом серед розбитого посуду, і по всій кухні зчинилася страшенна битва. Кролям, що сиділи внизу, здавалося, що підлога провалиться від кожного удару падаючих меблів.

Вони виповзли зі свого тунелю і зачаїлися серед каміння та кущів, тривожно прислухаючись.

У хаті стояв жахливий гуркіт. Малюки-кролики в печі прокинулися і тремтіли від страху. Щастя, що вони були замкнені.

Усе було перевернуте, крім кухонного столу.

Усе було розбите, крім каміна і камінних ґрат.
Посуд був побитий вщент.

Стільці були зламані, вікно розбите, годинник впав і розсипався на дрібні шматочки, скрізь валялися клаптики волосся з бакенбард містера Тода.

Вази впали з каміна, бляшанки попадали з полиці, чайник звалився з плити.

Томмі Брок влучив ногою в банку з малиновим варенням, а окріп з чайника ошпарив містерові Тоду хвіст.

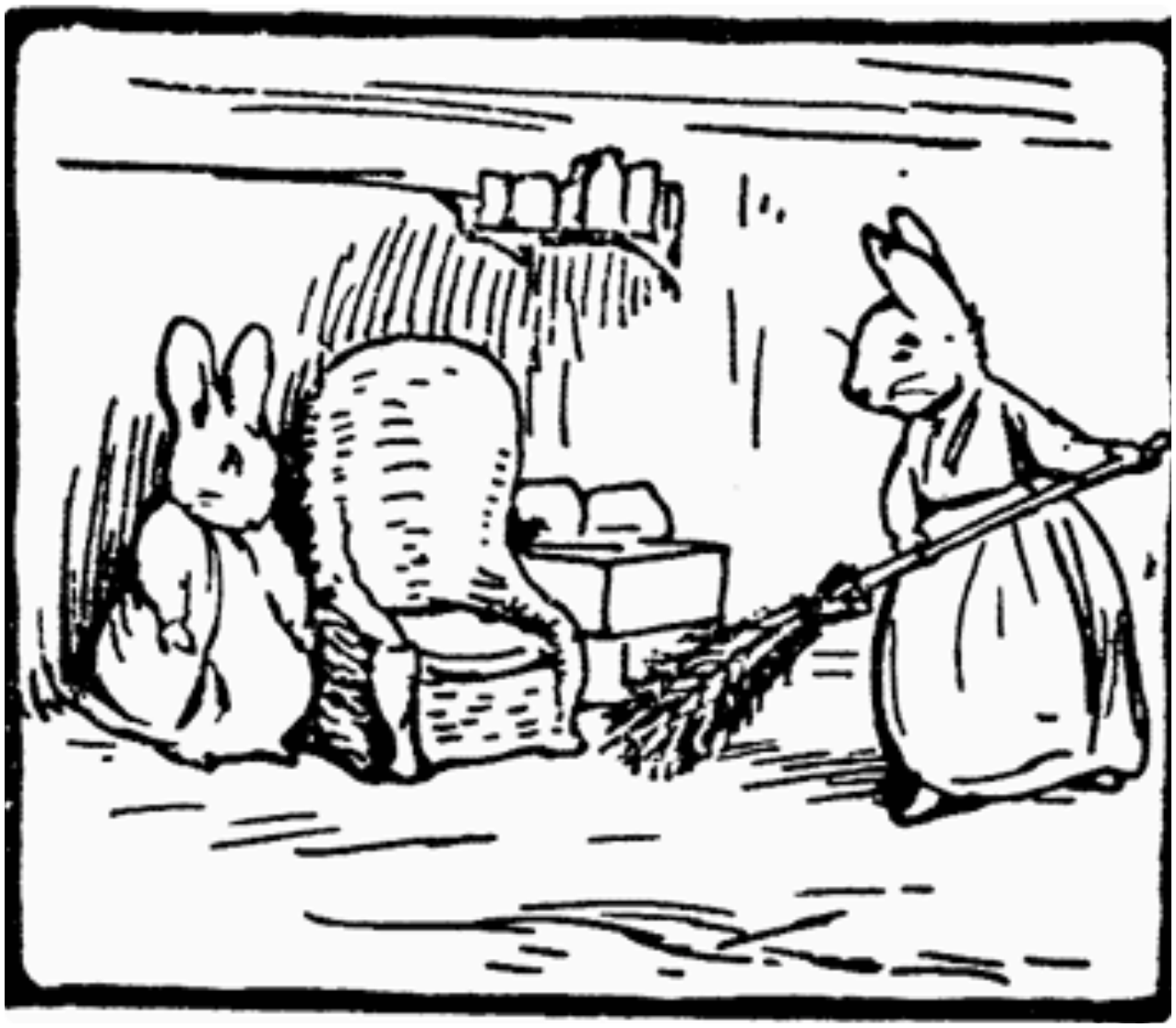
Коли чайник впав, Томмі Брок опинився зверху на містері Тоді, він повернув його і покотив як колоду до дверей.

Потім надворі знову почалося гарчання та галас, і вони покотилися берегом і вниз по пагорбу, натикаючись на каміння. Між Томмі Броком і містером Тодом ніколи не зникне кохання.

Як тільки берег став чистим, з кущів вийшли Кролик Пітер і Бенджамін – "А ось і вони! Біжи, кузене Бенджаміне! Біжи і впіймай їх! А я постою біля дверей". Але Бенджамін злякався. "Вони повертаються!" "Ні, не повертаються." "Повертаються!" "Яка жахлива лайка! Я думаю, що вони впали в кам'яний кар'єр".

Але Бенджамін все ще вагався, а Пітер продовжував підганяти його. "Швидше, все гаразд. Зачини дверцята печі, кузене Бенджаміне, щоб він їх не пропустив". На кухні пана Тода справді кипіла робота! Вдома, в кролячій норі, було не зовсім затишно.

Посварившись за вечерею, Хлопсі та старий містер Банні провели безсонну ніч, а за сніданком знову посварилися. Старий містер Банні уже не міг заперечувати, що запросив до кролячої нори гостей, але відповідати на запитання та докори Хлопсі відмовлявся. День минув важко.

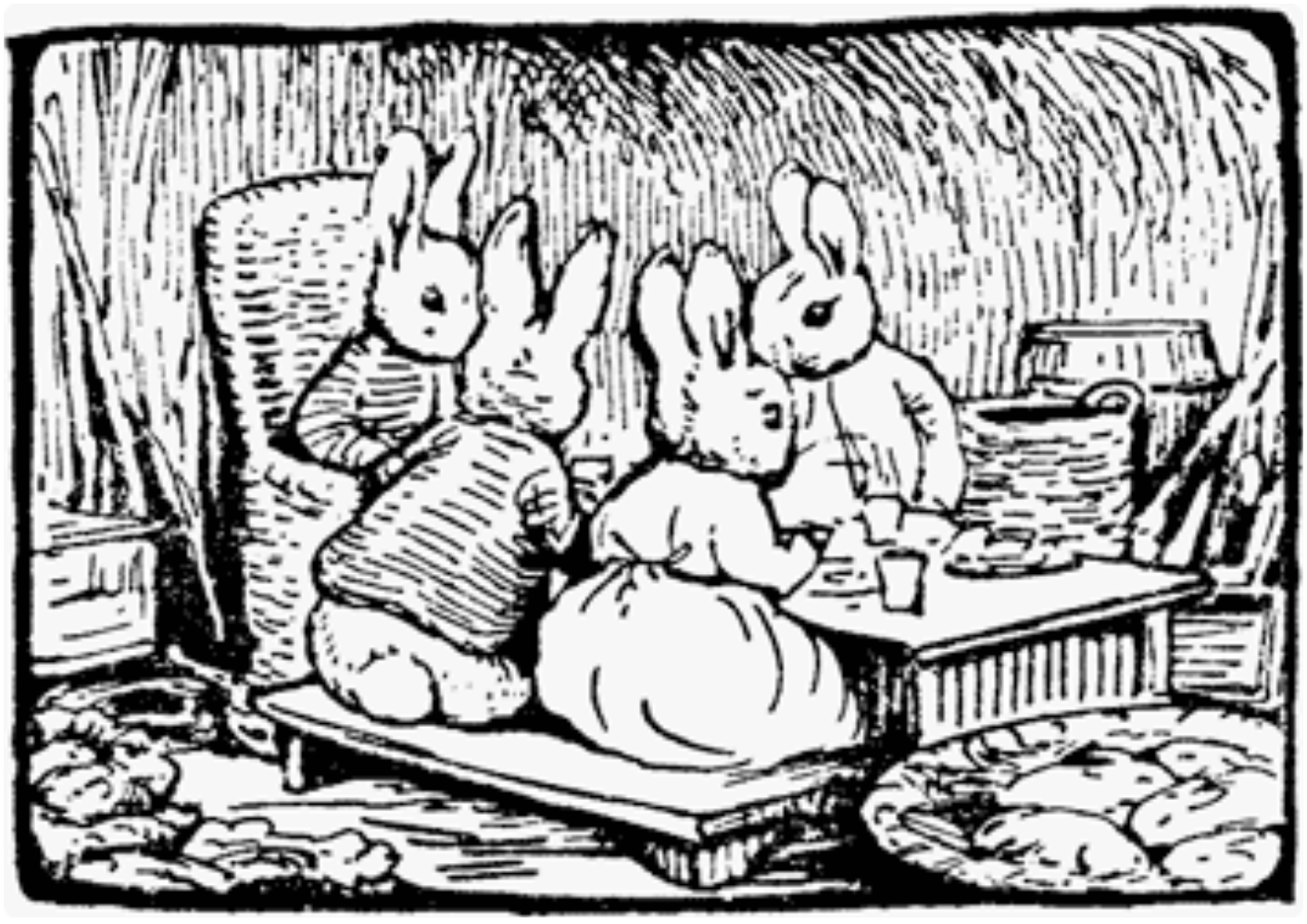

Старий містер Банні, дуже похмурий, забився в куток, забарикадувавшись стільцем. Хлопсі забрала в нього люльку і сховала тютюн. Вона влаштовувала і генеральне прибирання, щоб полегшити свої почуття. Вона щойно закінчила. Старий містер Банні, сидячи за своїм кріслом, з тривогою думав, що вона робитиме далі.

На кухні пана Тода, серед уламків, Бенджамін Банні нервово продирався до духовки крізь густу хмару пилу. Він відчинив дверцята печі, зазирнув усередину і знайшов щось тепле і звивисте. Він обережно витягнув його і повернувся до Кролика Пітера.

"Я спіймав їх! Ми можемо втекти? Давай сховаємося, кузене Пітер?"

Пітер нашорошив вуха; віддалені звуки бою все ще відлунювали в лісі.

Через п'ять хвилин двоє захеканих кроликів, наполовину несучи, наполовину тягнучи мішок між собою, шкандибаючи по траві, побігли вниз по Булл Бенкс. Вони благополучно дісталися додому і залізли в кролячу нору. Яке ж було полегшення у старого містера Банні і радість у Хлопсі, коли Пітер і Бенджамін тріумфально прибули з молодою сім'єю. Кроленята були добряче побиті і дуже голодні; їх нагодували і вклали спати. Незабаром вони одужали. Містеру Банні подарували нову довгу люльку і свіжий запас кролячого тютюну. Він був вражений своєю гідністю, але погодився. Старого містера Банні пробачили, і всі разом повечеряли. Потім Пітер і Бенджамін розповіли свою історію, але чим закінчилася бійка між Томмі Броком та містером Тодом, сказати не могли, вони не стали чекати її закінчення.